

בית המרחץ העירוני. הוא אחרון האחרון
נים בעיר. אין זו מיקוטה-טהרה בחסותן
הקדושה של הרבניות. זה פשוט בית-
מרחץ. מקום שם אתה בא ומזיע ב-80
אגורות, או עושה אמבטיה חמה בלירה.
אם אתה מהמיוחדים, תקבל אמבטיה ספ-
ציאל בלירה ושלושים. ספציאל משמע
חדר עם שתי אמבטיות, שם יכולים שניים
להתרחץ בעת ובעונה אחת. רצוי שניים
בני אותו מין. אולם, בין אם אתה ספציאל,
ובין אם אחד מהפלבס — אם אתה מ-
מבקרי בית המרחץ הקבועים, אתה משי-
תיך לאגודה מיוחדת במינה, לכת מאמי-
נים העוברים ופסה מן העולם.

כן, כמו אדון טוריקה, היוצא ברגע זה
מן האדים. הוא מתגלגל בזריזות לאחת
המקלחות, ולגודל הזוועה פותח על עצמו
זרם מים קרים כקרח. צבעו, שהיה מקר-
דס ורדרד-תינוקי, הופך סגול-כחלחל.

„בוא תיקח גם קצת מים קרים. זה
בראות. אתמול חזרתי משתי נסיעות בקו
קוניטרה. היום בצהריים אני נוסע שוב
פעם. אם לא המרחץ הזה — כבר מזמן
היית יכול לחפש אותי באדמה.”

המזיע זכריה התימני, האחראי
על הזיעה. בידו האחת
אגודת עלים להצלפה, בשנייה כובע לבד.

המעסה נוח, מעסה הבית, מד-
גים את ה„ליפה“ בעז-
רתה הוא רוחץ ומעסה את לקוחותיו.

אחרי המעלחת דיון סוער אם האדים היו
חמים מספיק. טוריקה הלך
פתח את ברוי האדים עד הסוף. הוא ואגדתי היו היחידים

שנותרו שם, טענו מאוחר יותר, כי לא היה מספיק חם. חדר
המנוחה, לאחר הרחצה, משמש בית-היוצר להווי מיוחד במינו
בו דנים על בעיות העולם, כמו בפרלמנט שדרות רוטשילד ז"ל.

מחליף עקיצות עליונות עם זכריה, הבלן
התימני (27 שנים במקום). לפייגנבוים נתי-
פש הגב, והולך לקחת קצת חום. בשבת הוא
יבקים שער בכורה בגוד הפועל חדרה. אחרי
זה יקבל טיפול מגוח הרוחץ. נוח לא עושה
לך סתם מסו'. הוא רוחץ אותך. כשאתה
מונה על השולחן. מי שלא רחץ אצל נוח,
לא טעם מסו' משובח מעולם.

מתלבשים ויוצאים. בדרך החוצה, בי-
מזנון, עוצרים לגולדסטאר אחד וקוטפים
סיפור. בעל המזנון, משה מזוז, הוא עברייני
אלים לשעבר. לזכותו מכות בשני קציני
משטרה, ועוד זוטות. היום הוא משוקם.
מזונו מפרנס אשה ושני ילדים. „אפשר
לחיות“, הוא אומר, „רק שלא יפריעו. היי-
תי עברייני, הייתי בריון, הייתי שומר-ראש.
היום אני לא יודע כלום מכל זה. אני עובד
בכבוד ומבסוט. פוגש כאן שוטרים וקצי-
נים שמכירים אותי מאז, וכולם נותנים לי
שלום בכבוד. תבוא ביום שישי, תראה פה
איזה אלף איש באים רק לזיעה. אנשים
מכל הסוגים, מכל המקומות. דווקא לפה
הם באים. דווקא לפה, ולא לשום מקום
אחר.”

יוצאים למבוא. על ספסל, מגרד בהנאה
בשיפולי כרסו, שרוע סולימן הגדול. הוא
יליד השכונה. את ילדותו בילה בשבזי.
היום כשואלים אותו: „סולימן איך זה
שאתה כבר בן ארבעים וארבע ואין לך
אף שיער לבנה?“ הוא עונה: „הכל בגלל
האדים בבית המרחץ הישן.“ כל שבוע
הוא בא פעמיים. לא מחסיר אף פעם.

ברוך אגדתי, איש תל-אביב הקטנה
באמת. יוצא למבוא. זה האיש שייסד
יחד עם נחמן ביאליק את חברה טראסק
המפורסמת. זה האיש שהרקיד בשעתו את
כל יפהפיות תל-אביב. היום, תענוגו ה-
גדול הוא בית-המרחץ. אפילו ראיון איננו
נותן: „אני בא לפה בשביל האדים ולא
בשביל אינטרוויו“, מפטיר הוא, ויושב
ללגום כוס תה רותח שמכניס לו המלצר.
נכנס יהושע פייגנבוים, שחקן הכדורגל.